

Cũng vẫn là những địch thủ đó: Quốc Gia với Cộng Sản và tay sai. Ngày xưa khi hai bên còn ghìm súng, bao giờ cũng có một cái gì đó ngăn cách: một dòng sông, một cánh đồng, một bờ hào, một hàng rào kẽm gai, hay ít nhất một mô đất thấp chẳng hạn để làm chiến tuyến phân biệt giữa bạn và thù. Nó cụ thể và rõ ràng lắm. Bây giờ cuộc chiến vẫn còn đó, các địch thủ vẫn đương đầu nhau, nhưng những chiến tuyến hữu hình kia không còn. Diệt CS đã khó, diệt tay sai địch trong hàng ngũ mình càng khó hơn gấp bội, người chiến sĩ Quốc Gia qờ quạng, chỉ biết đoán mò xem kẻ thù ở chỗ nào, nó là ai để bóp cò. Sự việc trở nên khó khăn vô cùng. Vì thế người quốc gia chống cộng mới tưởng tượng ra một giới tuyến vô hình phân cách giữa phe mình với cộng sản và bọn tay sai, gọi nó là Lần Ranh Quốc Cộng.

Sự thật có Lần Ranh Quốc Cộng không, và nó là gì thì không ai xác định được. Sự khác biệt giữa hai người, hai vật thể, hai khái niệm v.v., tự nó đã là một lần ranh, không cần phải chứng minh sự hiện hữu. Như vậy thì giữa Quốc Gia và cộng sản có lần ranh phân cách cũng là lẽ đương nhiên. Người tìm ra cái tên Lần Ranh Quốc Cộng là cố Đại Tá Hoàng Đạo Thế Kiệt đã không đưa ra một định nghĩa nào, cũng không giải thích hình thể, sắc thái của nó ra sao. Cho nên mới có vấn đề. Có người định nghĩa nó là sự khác biệt giữa chánh với tà, phải với trái v.v.. Quốc gia là chính, CS là tà. Quốc gia yêu nước, CS bán nước. Khái niệm này thường đưa đến kết luận nhuộm màu chủ quan giáo điều là chính phải thắng tà, thật thà thắng gian trá. Tin như vậy cũng giống như mấy tên bộ đội nhí tranh luận về tính ưu việt của chủ nghĩa xã hội của chúng. Đứa bảo, trắng Trung Quốc tròn hơn trắng Mỹ. Đứa khác nói, đồng hồ Thụy Sĩ nhất định không tốt bằng đồng hồ Liên Xô. Và cuối cùng cả bọn đi đến một ý kiến đồng thuận, phe xã hội chủ nghĩa nhất định ưu việt hơn phe đế quốc tư bản. Từ đó chúng đi đến tin tưởng tuyệt đối rằng, ta nhất định thắng, địch nhất định thua. Đem lý luận chính tất thắng tà để định nghĩa Lần Ranh Quốc Cộng, mặc dù đúng theo quan điểm hữu thần của người Quốc Gia, nhưng khó thuyết phục, bởi vì nó có vẻ một chiều và trừu tượng mang tính giáo điều. Vậy thì thử nêu một vài thí dụ cụ thể để xem vấn đề có lý giải cách nào được không.

Gần đây nhất là sự kiện vừa xảy ra hãy còn nóng hổi, chuyện bà Nancy Bùi kiện anh Đỗ Văn Phúc về tội vu khống và mạ lỵ. Bà Nancy làm ăn buôn bán café giữa VN và Hoa Kỳ, được VGCS thành Hộ tuyên dương công trạng. Trước những hành động cụ thể của bà Nancy, anh Đỗ Văn Phúc tố cáo bà đã đứng bên lần ranh cộng sản thay vì là một người tỵ nạn, bà phải đứng bên lần ranh của người quốc gia (nói như thế cốt cho phù hợp với đề tài đang đề cập đến mà vẫn không sai lạc ý nghĩa). Bà Nancy quyết là anh Phúc vu khống, cho bà là CS, và kiện anh ra tòa. Quan tòa xử bà Nancy thắng kiện và phạt anh Đỗ Văn Phúc 1 triệu 9 về tội vu khống và mạ lỵ.

Có phải được tòa xử thắng kiện thì bà Nancy đứng bên lẫn ranh của người quốc gia không? Thưa không phải, tòa chỉ xác định anh Đỗ Văn Phúc tố cáo (có không?) bà là VC là không đúng, chứ tòa không minh xác bà đứng bên nào của Lẫn Ranh Quốc Cộng. Vụ án này thực tế là một vụ án chính trị nhưng quan tòa xử theo hình sự. Tòa xử như thế là không phù hợp với nội dung của vụ án, nhưng đó là quyền của tòa. Vì thế, phán quyết của tòa không thể xác định bà Nancy Bùi đứng về quyền lợi của bên nào, Quốc Gia hay Cộng Sản. Mặc dù bà Nancy còn được bà Khúc Minh Thơ, một người được một số dư luận ưu ái gọi là mẹ của HO che chở, nhưng sự thể cũng không xác quyết được chỗ đứng của bà Nancy. Bà Nancy là một người tỵ nạn. VGCS luôn luôn coi người tỵ nạn là kẻ thù của chúng. Không lý VGCS lại đi tuyên dương kẻ thù? Sự thể buộc phải hiểu rằng bà Nancy nếu không là bạn, thì là ân nhân, là người có công, hay là người đem đến lợi ích cho CS. Chắc chắn thế. Lý đương nhiên thì bà Nancy đứng bên lẫn ranh phía CS mới phải, nhưng chính bà và một vài người bên vực bà lại phủ nhận. Đàng khác, lấy cái gì để biện hộ cho việc bà Nancy Bùi trở về làm ăn ở trong nước trong khi bà vẫn khẳng định bà là người quốc gia tỵ nạn CS? Dựa vào lập luận cho rằng làm ăn với trong nước là nâng cao mức sống của người dân cũng là để nâng cao ý thức chính trị của người dân, và từ đó họ tự đứng lên lật đổ VC chẳng? Nếu vậy thì bà cao kiến hơn chính quyền Hoa Kỳ nhiều rồi đó. Khi chính quyền Mỹ muốn làm suy yếu một quốc gia thù địch nào, bao giờ họ cũng áp dụng biện pháp cấm vận kinh tế đi hàng đầu để làm kiệt quệ dân chúng của nước đó, chứ không làm theo kiểu của bà Nancy Bùi. Cuộc chạy đua vũ trang thời chiến tranh lạnh đã làm kinh tế Liên Xô kiệt quệ, dân chúng đói khổ, do đó khối Xô Viết mới bị tan rã. Lịch sử thế giới đã chứng minh ngược lại điều mà bà Nancy Bùi suy nghĩ. Trường hợp của bà Nancy Bùi thì bà đứng ở bên nào của lẫn ranh, Quốc Gia hay Cộng Sản? Ai trả lời được?

Cũng nên nói thêm đôi điều về trường hợp ông Nguyễn Phương Hùng. Hy vọng vấn đề Lẫn Ranh Quốc Cộng có được soi sáng phần nào không. Ông Hùng luôn xưng là sĩ quan QLVNCH, và chắc chắn là ông yêu màu cờ sắc áo của ông lắm. Chẳng thế mà chạy trốn VGCS sang đến Mỹ, ông vẫn còn ôm khư khư cái KBC của ông theo sát bên mình, chưa bao giờ rời bỏ nó. Là một nhà báo tiếng tăm ở nam Cali, ông Hùng được VGCS biết đến và ngưỡng mộ nên mời về họp hạp gì đó bên VN. Ông có một trang Web gọi là KBC Hải Ngoại. Trang Web này luôn luôn treo cờ Vàng 3 Sọc Đỏ. Có lẽ ông muốn chứng minh tinh thần chống cộng của ông. Sau khi đi VN họp hạp trở về, ông Hùng treo luôn trên trang Web của ông lá cờ máu của VGCS. Ông cho như thế mới đúng là tự do dân chủ và báo chí hai chiều. Bị nhiều hội đoàn chống đối, ông Hùng bảo ông có quyền tự do của ông, và ông dọa đưa những người phản đối ông ra tòa. Chắc là ông có ý nhờ tòa án Mỹ chứng minh dùm ông không phải là CS như bà Nancy Bùi đã làm? Là một sĩ quan QLVNCH, ông tranh đấu cho tự do dân chủ? Hay lắm. Ông nói ông bị đối xử bất công, cộng đồng này thiếu dân chủ. Ông tranh đấu đòi hỏi dân chủ đích thực cho ông và cho cộng đồng đang bị “bọn quá khích” khống chế.

OK, người trong nước càng không có dân chủ hơn, khi về nước, ông lại không lên tiếng tranh đấu giúp cho họ? Thế là thế nào? Là một nhà báo, ông đòi làm truyền thông hai chiều nên cần phải trưng luận cả hai lá cờ mới đúng điệu. Cũng được đi. Nhưng ông chỉ trưng lá cờ của VGCS ở nước Mỹ, trong khi ông không đòi bọn nhà báo trong nước phải trưng lá cờ Vàng 3 Sọc đỏ trên báo chí của chúng? Có phải như ông mới là nhà tranh đấu dân chủ đích thực, là người làm thông tin hai chiều? Giả như ông Nguyễn Phương Hùng chối bỏ tư cách tỵ nạn của mình để hành động thì đã không có chuyện nói. Người ta biết được ông đang đứng bên nào của lằn ranh. Nhưng ông vẫn khẳng khái tự nhận mình là người tỵ nạn CS, là sĩ quan Biệt Động Quân QLVNCH. Với những việc làm như thế thì ông đại úy Biệt Động Quân Nguyễn Phương Hùng KBC Hải Ngoại đứng ở bên nào của Lằn Ranh Quốc Cộng? Thật có mà Trời biết.

Đã có lần trong một bài viết, chúng tôi nêu ra ý kiến rằng, xác định lập trường là cách tốt nhất để biết được một người tỵ nạn đứng bên phía nào của lằn ranh. Người Quốc Gia đích thực phải xác định quan điểm, VGCS là một tập đoàn phi dân tộc, bán nước, rồi mới từ đó dứt khoát lập trường không thể tha thứ hoặc sống chung với kẻ bán nước được, mà phải kiên quyết diệt trừ chúng. Lập trường quốc gia chân chính nhất định phải như vậy, không thể nào khác hơn, vì đối với Dân Tộc, tội gì cũng có thể tha, trừ ra tội bán nước. Nhưng khổ nỗi, lập trường chỉ là tư tưởng ở trong đầu, làm sao người khác biết được. Đã không biết được lập trường thì làm sao biết được người ta đứng ở bên nào của Lằn Ranh Quốc Cộng. Đây là chỗ bí của vấn đề. Vấn đề này y chang câu chuyện ngày xưa một tên cán bộ hỏi đảng của hấn ở đâu mà ra. Câu chuyện thế này:

Trong buổi bế mạc của một lớp học chính trị cho các đảng viên cao cấp tại nhà hát lớn Hà Nội sau ngày Việt Minh vô thành. Các học viên và bọn cán bộ chớp bu trong ban tuyên huấn tụ tập ăn uống chè chén phủ phê để mừng ngày mãn khóa. Đang lúc ăn nhậu, bỗng có một tên say khướt muốn chứng tỏ ta đây là một đầy tớ trung thành mẫn cán của đảng. Hấn khệnh khạng bước lên sân khấu lớn tiếng ngắt ngừng hỏi: đảng ở đâu xin ra đây cho con được khấu đầu quỳ lạy để tỏ lòng biết ơn đảng. Hấn nói được vừa xong câu thì đổ gục xuống sàn. Một anh nhà thơ tức thì muốn tỏ ra ta đây tinh thần không kém, cũng say mềm nhưng còn tỉnh táo, bước lên sân khấu khề khà giọng vệt đục. Hấn ê a ngâm hai câu thơ lục bát mà hấn tức thời vừa mới nghĩ ra để trả lời cho thằng bạn của hấn vừa ngã gục:

*Đào sâu, suy nghĩ, đã thông,
Mới hay đảng ở trong lòng mà ra.*

Đọc xong, tự cho là những vần thơ tuyệt tác, hấn tin thế nào cũng nhận được những tràng pháo tay bất tận của các đồng chí của hấn ở bên dưới. Nhưng thật lạ lùng, chỉ có vài tiếng vỗ lẹt đẹt, lác lõng. Rồi bỗng ở phía cuối phòng, một giọng oang oang từ đám đông giần dờ dộ lên sân khấu, quát hỏi:

- Đảng ở trong lòng ra là sao? Vậy đảng là cái gì? Yêu cầu đồng chí giải thích.

Mọi người kinh ngạc. Hấn bừng tỉnh và hiểu ra vấn đề, mặt đỏ chàm. Cả hội trường im bật, chỉ còn nghe tiếng xì xào bàn tán như tiếng vỡ tổ của đàn ong từ đảng xa. Chuyện chỉ kể có đến đó và không có đoạn kết, bởi vì ai cũng thấy, rõ ràng là một tên xin, tình dù có ngay, nhưng lý lại gian. Nói đảng ở trong lòng ra có khác gì nói đảng là cục cứt. Tội nhục mạ đảng không phải là nhỏ. Tru di tam tộc dễ như chơi. Hoặc ít nữa cũng cải tạo mút mùa lệ thủy. Thế nhưng việc rồi cũng êm như chẳng có gì xảy ra, bởi vì ai cũng biết, cả cái ban tuyên huấn đều là bạn bè với nhau cả. Hấn say. Người ta giải thích thế, và nhất là ngày xưa hấn đã có công trong phái đoàn vô Huế nhận ấn, kiếm, và Chiếu Thoái Vị của Hoàng Đế. Nhiều câu thơ thối hoặc khóc Stalin hoặc thách thức “thằng trời” của Tổ Hữu được ghi vào văn học sử xã hội chủ nghĩa, nhưng hai câu thơ hết lòng ca tụng đảng này của hấn lại hoàn toàn bị chìm vào quên lãng.

Đảng ở trong lòng mà ra còn thấy được, có khi là hòn, là cục, có khi đặc sền sệt hay lỏng le như nước công. Còn Lăn Ranh Quốc Cộng là một ý niệm, cũng ở trong lòng, nhưng nó nằm sâu kín bên trong, nếu không phát tiết ra bên ngoài thì làm sao mà biết. Việc rõ dễ nhưng thiệt khó. Thành ra chuyện đi tìm Lăn Ranh Quốc Cộng cũng chẳng khác gì anh chàng nghệ sĩ vào rừng đi tìm lá Diêu Bông. Chàng nghệ sĩ đi tìm Lá Diêu Bông, tìm hoài, tìm hoài, chỉ biết tên loài lá chứ không nhìn thấy chiếc lá bao giờ. Tâm trạng của người nghệ sĩ cuối cùng chỉ còn là niềm tin. Người chiến sĩ chống cộng ngày nay cũng vậy, cất công đi tìm chiến tuyến, nhưng chiến tuyến ở đâu không thấy, mặc dầu tin rằng chiến tuyến vẫn còn. Sự việc đã trở thành giống như chàng nghệ sĩ đi tìm lá Diêu Bông. Người chiến sĩ đành phải đặt tên cho cái chiến tuyến vô hình kia là Lăn Ranh Quốc Cộng như một qui ước để phân biệt giữa bạn và thù, cũng như anh chàng nghệ sĩ gọi chiếc lá là Diêu Bông.

Duyên-Lãng Hà Tiên Nhất

TB. Liên quan đến chuyện Lăn Ranh Quốc Cộng, có một vấn đề khá phổ biến mà ít người quan tâm. Đó là vấn đề người tỵ nạn tố cáo người tỵ nạn là CS, dư luận quen gọi là chụp mũ. Tặng nhau cái nón cối dễ dãi quá không có lợi. Thứ nhất, cái nón cối thực ra bây giờ lỗi thời quá rồi. Ngay như Nguyễn Phú Trọng, Nguyễn Tấn Dũng và những tên chóp bu trong đảng cũng không còn đội nữa. Dem cái nón đã lỗi thời đội lên đầu người khác, nhất là mấy bà bên Mỹ này, họ chê là phải. Coi xem bọn Trọng, Dũng v.v. đội nón gì thì mua mà tặng có lẽ người ta sẽ cảm ơn. Thứ hai, tố cáo người tỵ nạn là CS là chuyện rất không logic tí nào. Một người không thể đồng thời vừa là tỵ nạn CS, vừa là CS được. Thứ ba, không nên coi người tỵ nạn trở cò là CS. Gọi như thế là đề cao người ta quá rồi đấy. Chẳng CS nào đồng ý chấp nhận cho một kẻ trở cò đứng trong hàng ngũ của chúng cả. Tâm lý thôi. Được là đảng viên tức là đứng trong giai cấp lãnh đạo của đất nước. Thua ông Trời thôi chứ thua ai. Nói đề cao người ta là như thế. Sử dụng tiếng “bung bô, đội đĩa, nâng bi v.v.” là được rồi, hợp lý hơn. Ngoài này nói là bung bô, người trong nước gọi là Osin. Osin là nấc thang dưới cùng trong xã hội CS. Chúng ta đã từng đọc trên báo chí, trên internet thấy bọn cán bộ làm đám ma cho chó, đám cưới cho chó. Nhưng

có bao giờ đọc thấy VC làm đám ma, đám cưới cho Osin bao giờ đâu. Đám ma chó cũng có vòng hoa, có kèn búzích, có cả người khóc mướn. Đám cưới chó, cô dâu chó cũng mặc đồ vía lên xe hoa về nhà cậu rể chó. Rồi tiệc tùng. Rồi chúc tụng. Rồi động phòng.... Do đó có thể kết luận rằng trong xã hội CS, chó còn được thương yêu, đối xử đàng hoàng hơn Osin. Cái xác thối Nguyễn Cao Kỳ chỉ xin đưa về quê chôn thôi mà không được: làm bẩn đất của chúng. Rõ ràng như thế. Thấy không?

Chỉ tội cho những người Osin lương thiện. Gọi những tên ty nạn trở cờ là bung bô, đội đĩa, nâng bi hay gì đó còn có lý, gọi chúng là CS là đề cao chúng, đã vậy còn bị chúng kiện thưa có khi táng gia bại sản nữa chưa biết chừng. Chó có dại.

Nguồn: Internet E-mail do Báo Ngày Nay chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, December 10th, 2011
Ban Kỹ Thuật Khoá 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QL-VNCH*